

Operatie Wolvenberg

Operatie Wolvenberg

Philippe Desmet

Auteur: Philippe Desmet
Coverontwerp: Philippe Desmet
ISBN: 9789403771106
© Philippe Desmet, november 2024

Want op papier ben ik niet bang.
Hier gelden vastgestelde wetten
die mij uit razernij ontzetten
en redden van de ondergang.
(Uit: Remedie, Harmen Wind)

Voorwoord

Het voorbije jaar heb ik de Antwerpse actualiteit met verbazing gevolgd. Brave burgers werden uit hun slaap opgeschrikt door ratelende Kalasjnikovs, ontploffende granaten en molotovcocktails die tegen geparkeerde auto's uiteenspatten. Criminele bendes uit het drugsmilieu zitten waarschijnlijk achter deze aanslagen.

Deze gebeurtenissen inspireerden mij tot het schrijven van 'Operatie Wolvenberg'. Het is een harde misdaadroman geworden. Misschien voelt u zich tijdens de lectuur ervan beledigd en wordt u zo boos dat u me een dreun wil verkopen. Gelieve dit niet te doen. Kwetsende opmerkingen over religie en afkomst uit de mond van sommige personages stroken niet met mijn persoonlijke opvattingen over deze thema's. Dit boek is geen sleutelroman. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op louter toeval en is geenszins kwetsend bedoeld.

Graag bedank ik misdaadjournalist Joris Van der Aa voor zijn inspirerende columns in Gazet van Antwerpen. Een dikke merci aan Anne-Lize Weuts en An Elsen voor het nalezen van mijn manuscript.

Ik draag deze roman op aan alle mensen van goede wil, die wél met iedereen in vrede willen samenleven, zonder onderscheid te maken op basis van geslacht, geloof of oorsprong.

Philippe Desmet
November 2024

Vandaag gingen er klappen vallen, dat wist Patrick Hoffman met zekerheid, maar in wiens hoek? De spanning tussen hem en de studenten van het eerste jaar Bedrijfsmanagement nam al weken toe en bereikte stilaan een hoogtepunt.

Net toen hij de deur van aula Brabo achter zich wou sluiten, trok iemand de deur met zoveel kracht weer open dat de klink uit zijn hand floepte.

‘Meneer, sorry, please...’

‘Wie na mij komt, is te laat, Hassan, dat weet je!’

‘De deur was nog niet helemaal dicht, meneer!’, sputterde Hassan tegen.

‘*Allez* hup, naar binnen’, gaf Hoffman zich gewonnen, zichzelf vervloekend omwille van zijn zachtmoedigheid.

‘Dat is niet eerlijk’, riep een zware mannenstem vanuit het midden van de aula. ‘Toen ik vorige week te laat was, mocht ik niet meer binnen!’

Patrick negeerde de proteststem. Om de uitdager van weerwoord te dienen, zou hij moeten vragen wie er zonet geroepen had, en hij wist wat er dan zou volgen. Ofwel antwoordde er helemaal niemand, ofwel iedereen: ‘Ik was het... Nee, ik was het...’ De vrouwelijke studenten inclusief, ook al werd de kritiek door een basstem geuit.

Terwijl hij zijn lesmateriaal uit zijn boekentas haalde, keek Patrick beheerst in het rond, waarbij hij zijn slikreflex trachtte te onderdrukken. Zijn keel was kurkdroog, maar toch slikte hij onophoudelijk. Zijn nerveus op en neer dansende adamsappel ondermijnde zijn zelfzekere uitstraling, wist hij.

Wat een verschil met dertig jaar geleden! Aan het begin van zijn loopbaan zaten er enkel blanke studenten in zijn aula, waarvan de meesten hun middelbare opleiding hadden afgerond in een degelijk, katholiek college. Wanneer hij nu de drempel van het auditorium overschreed, leek hij door een magische kracht naar Marrakesh te zijn getransporteerd. De meerderheid van zijn studenten hadden een Noord-Afrikaanse of nog donkerdere Afrikaanse achtergrond. De blanke studenten vertoonden Oost-Europese gezichtskenmerken en heetten Nastasja, Irina en Vadim. Met uitzondering van de bleke jongeman op de eerste rij. Jan Verschoten was een buitenbeentje als enige autochtone Vlaming in het auditorium.

'Open jullie handboek op pagina negenenzestig...'

'Soixante-neuf!', klonk het puberaal vanop de achterste rij, het startsein van een tumultueuze lachbui die de hele aula als een Mexican wave overrompelde.

'Si vous préférez continuer en français, ça me va aussi. Veuillez donc ouvrir votre manuel à la page soixante-neuf...'

'Wa zegt 'em?'

'Als jullie de les liever verderzetten in het Frans, voor mij geen probleem, hoor', antwoordde Patrick.

'Ha...ha...ha... wat is hij toch grappig!', sneerde een Marokkaanse student vanop de achterste rij.

'Wat is jouw naam, vriend?'

'Mohamed.'

'Mohamed en hoe nog?' In de aula zaten minstens vijf studenten die als oudste zoon van het gezin genoemd waren naar de profeet.

'Mohamed volstaat.'

'Oké, dan zal ik je zo noemen, Mohamed Volstaat.'

De student boog zich voorover en joelde: 'Please, meneer, stop ermee. Nog één zo'n hilarische grap en ik sterf!'

Belofte maakt schuld, dacht Patrick, maar die woorden hield hij wijselijk voor zich.

'Waar is je cursus, beste man?'

'Niet bij, maar deze bitches noteren in mijn plaats, meneer.'

Mohamed legde zijn armen rond de twee knappe studentes die links en rechts naast hem zaten. De jongedames richtten zich op, kromden hun rug en legden een vinger dwars op hun lippen met in hun andere hand een balpen in de aanslag als kokette pin-ups uit de jaren vijftig.

'Je moest de derde casestudy tegen vandaag voorbereiden. Wie zijn huiswerk niet gemaakt heeft, vliegt eruit. Dat is de huisregel en dat weet je!'

'Maar ik heb de oefening wel gemaakt, meneer.'

Met twee treden tegelijk vloog Patrick de trap op tot aan de achterste rij. Hij voelde zijn hart in zijn keel bonzen; van de inspanning en van de overdosis aan adrenaline. Hij wierp een speurende blik op Mohameds klaptafel.

'Zit u nu naar mijn ballen te gluren, meneer? Dat had ik niet verwacht van u!'

Een nieuwe Mexican lachgolf deinde door de aula.
'Volgens mij ligt er geen huiswerk op je bank, vriend. Je hebt de case helemaal niet voorbereid!'

'Toch wel, meneer, in mijn hoofd!'

'Geen cursus bij zich, geen oefeningen gemaakt... Wat spook jij hier eigenlijk uit op de campus? Dealen, misschien?'

Furieus veerde Mohamed recht en in één beweging sprong hij over de rugleuning van de laatste rij banken, waarna hij neus aan neus stond met zijn docent.

Patrick walgde van de knoflook-sigaret-mengeling die Mohamed in zijn gezicht wasemde. Instinctief deed hij een stap naar achteren, waardoor hij eventjes zijn evenwicht verloor. Twee treden lager herstelde hij zijn balans. Mohamed was niet alleen groter, hij stond bovendien nu ook nog twee treden hoger. Als een boosaardige reus torende hij boven zijn docent uit. Mohamed droeg een zwarte T-shirt waarop een doodshoofd stond afgebeeld met daaronder de merknaam van zijn kledingstuk: Puta Madre.

Sla me dan, smeekte Patrick hem in gedachten. *Sla me en ik laat me vallen en dan ben ik voor minstens een jaar arbeidsongeschikt. Misschien weet ik dit wel te rekken tot aan mijn pensioen. Sorry, dokter, ondanks de medicatie blijf ik last hebben van angstaanvallen. Ik kan echt nog niet terugkeren naar de campus.*

'Zei u nu dat ik een drugsdealer ben?'

'Het enige wat ik jou nog te zeggen heb, is dat je mijn aula mag verlaten, en wel onmiddellijk!'

'Waarom dan?'

'Je hebt je cursus niet bij je en je hebt de casestudy niet voorbereid. Eruit!'

'Minstens de helft zit hier zonder cursus, die mogen wel blijven?'

'Buiten, zeg ik.'

'Ik denk er niet aan.'

'Luister... als jij niet gaat, vertrek ik, en dan beschouw ik de casestudy als afgehandeld.'

Mohamed daalde een trede af en boog zich naar zijn docent: 'Als ik naar buiten ga, dan is het uit respect voor mijn medestudenten, niet om u een plezier te doen.'

‘Maakt mij niet uit, hoerenjong!’

‘Wat?!!’

‘Staat op je T-shirt, vriend, puta madre!’

Heel even leek het of Mohamed zijn docent te lijf zou gaan. In een bruuske beweging zette hij zijn afdaling in. Zijn schouder botste tegen die van Patrick aan, waardoor de docent tegen de bank naast zich knalde. Daarna verliet Mohamed onder luid applaus de aula.

Patrick nam zijn positie achter zijn tafel terug in. ‘Dit gezegd zijnde, iedereen die casestudy drie niet heeft voorbereid, mag nu vertrekken!’

Wat volgde was een kakafonie aan tafeltjes die brutaal omhoog werden geklapt.

‘Belachelijk... echt belachelijk!’, jammerde één van de *bitches* die zich als vertrouweling van Mohamed had ge-out. ‘Dit is dan de laatste keer dat ik ben geweest!’

‘Kunnen we dan nu eindelijk aan casestudy drie beginnen’, sprak Patrick tegen de zes achtergebleven studenten.

Samen met zijn collega Christine Ducarme zat Patrick op zijn favoriete plaatsje in de docentenkamer, namelijk in de oude chesterfieldsofa aan het raam, vanwaar je een mooi zicht had op de binnentuin.

‘Hoerenjong? Heb je dat echt tegen hem gezegd?’, schaterde Christine het uit, waarbij ze haar hand ongegeneerd op Patricks onderarm legde. Dit vluchtige contact joeg een elektrische tinteling langs zijn ruggenwervel.

‘Tja, dat stond op zijn T-shirt te lezen. In het Spaans, weliswaar.’
‘Wist je dat die Mohamed op zijn zestiende al Belgisch kampioen Taekwondo werd?’

‘Stiekem hoopte ik dat hij me een dreun zou verkopen. In mijn ooghoek had ik gezien hoe een studente alles filmde met haar mobieltje; bewijslast waarmee ik achteraf een schadevergoeding van Mohamed zou kunnen eisen. Eventjes vreesde ik dat hij finaal door het lint zou gaan. Zijn ogen spuwden vuur. Mochten zijn neusvleugels nog sneller op en neergegaan zijn, hij was opgestegen. Bezorgt hij jou geen overlast tijdens je lessen?’

‘Eet als een mak lammetje uit mijn hand.’

‘Respect!’, zei Patrick oprecht.

‘Bij de start van het academiejaar zoek ik uit wie het haantje-de-voorste is. Met een indringende oogopslag, een beetje zwoel indien nodig, en met een paar rake complimentjes zorg ik ervoor dat de aanvoerder zich de man voelt. Eenmaal ik die in mijn zak heb, volgt de rest meestal snel.’

Patrick geloofde haar. Ze wist elke man het gevoel te geven dat hij bijzonder was. Ook al was ze de veertig al eventjes voorbij, ze was nog steeds een knappe verschijning. Soms een tikkeltje uitdagend gekleed, maar nooit vulgair. Langs moeders kant was ze van Roma-afkomst. Omwille van haar gitzwarte haren, haar scherpe jukbeenderen en haar fluweelzachte, amberkleurige teint werd ze door heel wat studenten aanzien als een van hen, *een vreemde*. Iemand die net zoals zij door toevallige omstandigheden in dit koude, ongastvrije land was aanbeland, met een immer smeulende heimwee naar een warm thuisland.

‘Heb je nog les vanmiddag?’, vroeg Christine bezorgd.

‘Nee, gelukkig niet. Weet je, soms heb ik het gevoel dat ik dit niet lang meer volhoud.’

‘Hoezo?’

‘Alles is zo anders dan pakweg dertig jaar geleden. Het leeftijdsverschil tussen mij en mijn studenten was toen verwaarloosbaar klein. We gingen samen naar fuiven. We feestten samen in het studentencafé tegenover de campus en de volgende ochtend zaten ze bij me in de les en hingen ze aan mijn lippen toen ik hen wegwijs maakte in crisiscommunicatie.’

‘Hoe lang moet je nog?’, vroeg Christine, waarmee ze koeltjes een einde maakte aan Patricks trip down memory lane.

‘Volgens My Pension behoor ik tot de gelukkigen die nog op vijfenzestig met pensioen mogen gaan. Zeven jaar, dat is nog lang, nog heel lang!’

‘Poeh, gelukzak. Hoe is het ondertussen met je boek gesteld?’

‘Een meesterwerk, al zeg ik het zelf! Vlot geschreven, bijzonder actueel en een tikkeltje provocerend, geef ik toe, maar helaas is er geen hond in geïnteresseerd.’

Twee jaar lang had Patrick aan een misdaadroman geschreven, waarin hij al zijn frustraties had verwerkt. Hij had

zijn manuscript naar meer dan twintig uitgeverijen gestuurd, maar de reacties tot nu toe waren alleen maar afwijzend geweest.

Patrick wierp een snelle blik op zijn horloge. 'Ik moet er eens vandoor. Er liggen nog enkele scripties op me te wachten die ik dringend van commentaar moet voorzien.'

Patrick verliet de campus discreet via de 'artiesteningang', zoals de bescheiden deur werd genoemd die zich een eindje voorbij de hoofdingang bevond. Een nooduitgang die de meeste docenten graag gebruikten om zich geen weg te moeten banen doorheen de massa's studenten die aan de grote poort stonden samengepakt. Met zijn ogen tot smalle streepjes dichtgeknepen om zich te beschermen tegen de late namiddagzon zette hij flink de pas erin. Toen hij de hoek van het schoolgebouw omsloeg, leek het alsof er een donkere wolk voor de zon schoof. In de straat achter de campus gold er een parkeerverbod. Toch stond er heel uitdagend aan de verkeerde kant van de straat een BMW 7 geparkeerd. De patserbak was volledig in tinten groen, geel en bruin geschilderd, waarbij een matte lak was gebruikt. Waarom geeft iemand een dergelijke limousine het uitzicht van een legertank, vroeg Patrick zich af. De wagen had verlaagde profielen meegekregen, waardoor de achterbumper de stoeprand net niet raakte. Een verkeersdrempel kruisen zonder de onderzijde te beschadigen kon alleen maar tegen maximum vijf kilometer per uur. Conclusie: de getunede wagen diende enkel maar om protserig mee te cruisen. Of om er aan hoge snelheid over de autosnelweg mee te vluchten.

Toen Patrick de wagen op enkele tientallen meters was genaderd, ontwaarde hij vier duistere figuren. Hij had het gevoel dat ze hem stonden op te wachten. Zijn maag kromp ogenblikkelijk samen tot een braakbal van etensresten, vermengd met doodsangst en weerloosheid. Om eventuele kogels te vlug af te zijn dook hij in een tijgersprong voorwaarts. In de vlucht trok hij de Browning HP 9mm uit zijn schouderholster. In een spervuur schoot hij het magazijn van het pistool leeg in de richting van de patserbak. Pas wanneer hij

al zijn kruit had verschoten, maakte hij de balans op van zijn pre-emptive strike. De passagiers op de achterbank lagen schouder aan schouder onderuitgezakt, als drinkebroers die dat laatste glaasje beter niet hadden geconsumeerd. De chauffeur lag voorovergebogen op het stuur, waarbij zijn borstkas de claxon ingedrukt hield. Het droeve geloei van een misthoorn galmde doorheen de straat. De passagier vooraan hing door het zijvenster naar buiten met een bloedende hoofdwonde. Nadat hij zijn laatste adem had uitgeblazen, glipte de revolver die aan zijn wijsvinger bungelde de straatstenen op. Patrick had altijd al een levendige fantasie gehad.

De chauffeur startte de motor van zijn stadstank. Er weerklonk een dof gerommel vanuit de getunedede uitlaat. Langzaam vorderde de BMW voorwaarts in Patricks richting. Patrick bleef rustig doorstappen, want de redding was nabij. Tussen hem en de BMW was er rechts een smalle doorgang tussen twee appartementsgebouwen. Vier verwijderbare paaltjes belemmerden het sluipverkeer via deze doorgang. Als hij tot daar geraakte, kon hij via die zijweg vluchten. Patrick staarde strak voor zich uit, waarbij hij de neiging onderdrukte om zijn pas te versnellen. Het laatste wat hij wou doen, was zich geïntimideerd tonen. De chauffeur begreep wat Patricks bedoeling was, versnelde een tikkeltje en hield halt ter hoogte van de doorgang. Toen liet de chauffeur zijn zijvenster neerdalen.

‘Goeiemiddag, meneer Hoffman, alles *goe*?’

Patrick herkende meteen de stem die hem op flemende toon had aangesproken. Mohamed Volstaat.

‘Met mij gaat het prima, dank u vriendelijk voor uw belangstelling’, antwoordde Patrick op een hoffelijke toon waarmee hij qua achterbaksheid niet voor zijn belager moest onderdoen.

‘Een beetje aan het wandelen, zie ik. Aan het genieten van het *zonneke*?’

‘Onderweg naar huis. Nog veel werk.’

Had ik nu maar een Browning, jammerde Patrick in gedachten. Moet ik mij zorgen maken? Stapt Mohamed zo dadelijk uit om me het pak slaag van mijn leven te verkopen?

Patrick was geen partij voor Mohamed en hij besepte dat maar al te goed.

‘Nog een prettige dag verder’, zei Patrick. Zonder Mohameds antwoord af te wachten sloeg hij rechtsaf in de wetenschap dat de BMW hem niet kon achtervolgen. Deze binnenweg leidde hem wel weg van zijn eigenlijke bestemming, namelijk het Centraal Station. Dus stapte hij door tot aan de tramhalte aan de Groenplaats om vandaaruit per tram naar het station te sporen.

Wachtend op de tram had hij de indruk dat iemand hem in de gaten hield. Zo onopvallend mogelijk keek hij rond. De twee bejaarde dames naast hem waren druk in gesprek met elkaar. Enkele meters verderop leunde een Marokkaanse jongeman tegen een snoepautomaat aan, al telefonierend via een headset. Aan de overzijde van de straat, in het portaal van het voormalig postgebouw, stond er een tweede allochtone kerel te bellen. Waren ze met elkaar in gesprek? Patrick kon hen niet op oogcontact betrappen, maar tegelijkertijd sloot hij toch niet uit dat ze handlangers waren van Mohamed Volstaat. Misschien had Mohamed via een whatsappbericht opgeroepen om Meneer Hoffman op te sporen en diens locatie door te geven. Toen er een tram kwam aangereden, haastte Patrick zich naar de hoek van de Groenplaats waar een alleenstaande taxi op passagiers stond te wachten. Patrick trok de passagiersdeur vooraan open, stapte in en terwijl zijn benen nog niet helemaal aan boord waren, droeg hij de verbaasde chauffeur op om hem naar zijn thuisadres te voeren. Door de achterraut zag hij de twee jongemannen nog altijd even onbewogen verder telefoneren.

De woorden van Mohamed Volstaat zinderden nog na toen Patrick thuiskwam. *Alles goe, meneer Hoffman?* In zijn dakappartement tegenover Berchem-Station werd hij door niemand begroet, niemand die hem vroeg hoe zijn dag was verlopen.

Het beeld van de vier jonge Marokkanen in de patserbak liet Patrick niet los. Dan mocht het nog een leasingwagen zijn, hoe slaagde zo’n stelletje twintigers erin om zo’n peperduur leasingcontract af te sluiten? Patrick kreeg visioenen van

cannabisplanten die welig tierden op de zolderverdieping van een leegstand pand, waarbij de stadstuinders elektriciteit en water “leenden” van de burens.

In gedachten verzonken smeed Patrick zijn huissleutels in de richting van de lege fruitschaal op de buffetkast. Mis! Hij schopte zijn schoenen uit in een hoek van de woonkamer en zijn jas mikte hij over de leuning van de sofa. Single zijn had ook zo zijn voordelen. Niemand die zeurde over rondslingerende sokken in het salon, natte handdoeken op de badkamervloer of over het leger lege whiskyflessen op het aanrecht in de keuken. Had hij om drie uur ’s nachts zin om op zijn terras een Partagas te roken met een drammetje Talisker daarbij, dan deed hij dat!

Een drammetje Schotse whisky met een Cubaanse sigaar, daar was hij nu wel aan toe, na zijn confrontatie met een auditorium vol onwillige studenten, opgehitst door hun profeet, Mohamed Volstaat. In het midden van de lange zijmuur in zijn dakappartement stond Patricks meest dierbare meubelstuk: een bescheiden tapkast, met twee barkrukken en schappen om zijn whiskycollectie uit te stallen. Op de tapkast prijkte een met ivoor ingelegde humidior. Staande achter zijn bar schonk hij een eerste drammetje Talisker voor zich uit in een kristallen whisky-sniffer. Hij sloeg de borrel in één teug achterover, in de hoop dat de nasmeulende turf de slechte herinneringen aan de voorbije dag zou wegspoelen. De alcohol brandde in zijn maag, een gloed die zich sneller verspreidde dan een bosbrand in California. Daarna vulde hij zijn glas opnieuw, het mocht nu ietsje meer zijn, zodat hij niet te veel heen en weer moest lopen van zijn terras naar de woonkamer en terug. Hij klapte de humidior open en na een korte aarzeling koos hij voor een Partagas Lusitania. Uit zijn boekentas haalde hij een scriptie tevoorschijn, samen met een rode balpen, waarna hij zich in de rotan zetel installeerde op zijn terras. Begin maart nog maar en je kon verdorie al in een T-shirt buiten zitten. West-Europa ging geteisterd worden door steeds heviger voorjaarsstormen en overstromingen, voorspelden de weermannen, maar vandaag had Patrick niet te klagen over de gevolgen van de klimaatsverandering.

Patrick hield het uiteinde van de Partagas boven zijn gasaansteker tot er zich een mooie, smeulende halo had

gevormd. Hij blies enkele discrete wolkjes sigarenrook boven zich uit. Gefascineerd observeerde hij hoe de rook eerst langzaam opsteeg en daarna geleidelijk vervaagde om uiteindelijk in het niets op te lossen. Genietend van de sigaar tuurde hij naar het landschap dat hem omringde. Aan zijn linkerzijde haastten speelgoedventjes zich uit de pendeltrein van Brussel naar Antwerpen en ze repten zich naar de stalling van de huurfietsen om zich daarna met kinderlijk snelle trapbewegingen huiswaarts te begeven.

Tegenover zijn dakappartement bevond zich een brug waarover een lange sliert auto's de stad in reed, terwijl een even snel aanwassende stroom auto's langs dezelfde weg de stad verliet. Waarom blijft iedereen toch niet gewoon waar hij is? Fileproblemen opgelost! Zo simpel kon het zijn! Naarmate de alcohol in zijn glas slonk, neigden de oplossingen waarmee Patrick de wereldproblemen te lijf ging naar *simplistisch*.

De rechterzijde van Patricks panorama werd gevuld met het natuurgebied Wolvenberg. Nu zag je door de naakte bomen en het kale struikgewas de fileproblemen onopgelost blijven op de Antwerpse ring, maar lang zou het niet meer duren of de loofbomen geraakten weer helemaal aangekleed en dan vormden ze een natuurlijke barrière tegen het lawaai en de stank van de ringweg.

Patrick had net zijn glas nog eens bijgevuuld, maar gemakshalve nam hij de fles Talisker mee naar buiten, toen hij werd opgeschrikt door de eerste tonen van Santana's Samba Pati. Patrick wierp een blik op het scherm van zijn mobieltje. Nummer onbekend. Uit principe beantwoordde hij geen anonieme telefonische oproepen, maar zijn instinct spoorde hem vandaag aan om een uitzondering op die regel te maken. 'Met Patrick Hoffmann...'

'Goeiemiddag, Meneer Hoffman, u spreekt met Moniek Veendam van Uitgeverij Veendam en Partners', zei een dame met een zware Hollandse tongval. 'Komt mijn telefoontje niet ongelegen voor u?'

'Nee, zegt u maar...' Patrick ging wat rechter zitten. Een uitgeverij aan de lijn, wat had dit te betekenen?

‘Wij hebben met heel veel belangstelling uw manuscript *Geen Mekka Aan de Stroom* gelezen en we zouden uw werk graag uitgeven.’

Heel eventjes twijfelde Patrick. Zat Christine hier misschien achter? Een vroege aprilvis, waarbij ze met een Nederlandse tongval sprak zodat ze niet meteen door de mand viel?

‘Bent u daar nog, Meneer Hoffmann? Zal ik het verslag van onze manuscriptbeoordelaar even voorlezen?’

‘Daar maak ik graag tijd voor.’

‘Nou daar gaat ie... Zodra ik de proloog gelezen had, wist ik het meteen: dit boek ga ik in één keer uitlezen! Jouw hele boek zindert van spanning, waardoor je ogen als vanzelf over de regels vliegen. De gebeurtenissen volgen elkaar in hoog tempo op en de soms ietwat rauwe dialogen geven het verhaal een sinistere sfeer. Daarnaast sluit je boek naadloos aan op de actualiteit, want je bespreekt op treffende wijze de spanning die er bestaat tussen de autochtone en de allochtone bevolking. Wel kan ik me voorstellen dat sommige mensen aanstoot kunnen nemen aan de manier waarop je sommige personages met een Marokkaanse achtergrond beschrijft. Misschien moet je hier nog wat aan sleutelen? Verder was ik sterk onder de indruk van jouw heldere en pakkende schrijfstijl. Jouw boek doet zeker niet onder voor dat van een doorgewinterde auteur.’

Sprakeloos staarde Patrick voor zich uit. De speelgoedventjes, de auto's en de wind in de bomen, het was er allemaal nog, maar het geluid was plots gedempt. Patrick hoorde alleen nog maar de echo van Monieks woorden. Pakkende schrijfstijl, zinderende spanning, rauw, sinister, allemaal zoals hij het boek bedoeld had.

‘Meneer Hoffman?’

‘Sorry, maar uw vleierende woorden overvielen me...’

‘Laat het maar lekker bezinken. We zouden u graag ontmoeten om de details van onze overeenkomst door te nemen. Wanneer zou dat voor u kunnen?’

‘Morgenmiddag’, stelde Patrick voor, ook al besepte hij dat hij door zijn gretigheid een wel erg wanhopige indruk moest maken.

‘Morgen is een beetje kort dag, maar vrijdag zou wel kunnen. Schikt het u om naar Venlo te komen?’

‘Geen probleem’, antwoordde Patrick een tikkeltje overmoedig, want hij had geen flauw idee waar hij Venlo moest situeren.

‘Ik stuur u per direct ons adres door, samen met een routebeschrijving. En ondertussen, Meneer Hoffman, zou ik zeggen: koop nog geen buitenverblijf op Curaçao en zeg uw baan nog niet op.’

‘Dit is maar een bescheiden begin, dat besef ik maar al te goed.’

‘Prima, dan verwachten we u vrijdag in ons kantoor.’

Nadat Moniek de verbinding had verbroken, rolden er tranen van blijdschap en ontroering tegelijk over Patricks wangen. Heel zijn leven had hij naar dit moment verlangd en nu scheen zijn droom eindelijk werkelijkheid te worden. Wat jammer dat zijn ouders dit niet meer konden meemaken.

Als student koesterde hij de droom om als literair talent ontdekt te worden. De nieuwe Mulisch, Wolkers of Geeraerts wou hij zijn. Geregeld begon hij aan een nieuw meesterwerk, dat nooit voltooid geraakte. Of omdat hij een nieuwe geniale ingeving had en een nieuwe weg insloeg, of omdat zijn sociale leven te veel tijd opslokte. Na zijn studententijd eiste zijn gezinsleven te veel aandacht van hem op.

Het was Christine die hem twee jaar geleden had uitgedaagd om een nieuwe poging te ondernemen om een roman te voltooien, nadat ze een kortverhaal van hem had gelezen. Patrick had de uitdaging aanvaard. In de maanden die volgden besteedde hij elk beschikbaar vrij uur aan het voltooien van zijn debuut. Waarom wou hij zo nodig indruk maken op Christine? Hij begeerde haar wel, maar hij besepte tegelijkertijd dat hij haar nooit zou liefhebben.

Naar elke denkbare uitgeverij had hij zijn manuscript gemaild. Eén uitgeverij reageerde onmiddellijk: ‘Wegens het groot aantal inzendingen aanvaardden wij dit jaar geen manuscripten meer, waarvoor onze excuses.’

Daarna stroomden er dagelijks afwijzingen toe in zijn mailbox: ‘Hartelijk dank voor uw vertrouwen in onze uitgeverij. We hebben uw manuscript grondig doorgenomen. Ook al beschikt u ontegensprekelijk over heel wat schrijftalent, toch moeten we u helaas medelen dat uw werk niet in ons fonds

past. Wij wensen u nog veel geluk toe in uw zoektocht naar een uitgeverij. PS Gezien het groot aantal inzendingen kan er over deze afwijzing verder niet gecommuniceerd worden. Indien gewenst, kan u wel een leesverslag opvragen. In dat geval klikt u op de onderstaande link.'

Wat Patrick ook één keer deed, waarna hij op de website belandde van een populaire uitgeverij, die via één van haar dochterondernemingen allerlei diensten aanbood aan beginnende auteurs. Het verzorgen van de algemene lay-out, een spraakmakende cover ontwerpen, een leesbeoordeling genereren ... en dit alles aan een supervoordelig tarief.

Vandaar dat zijn verwondering groot was, toen hij een positieve reactie ontving van Moniek Veendam.

Zeg je baan nog niet op... Dat was nu net zijn bedoeling! Misschien nog niet deze week, maar hij was echt wel van plan om zich ten volle in te zetten om van zijn debuut een megabestseller te maken. Patrick zou maar al te graag zijn werk promoten op literaire evenementen, signeren op de boekenbeurs zou hij met plezier doen, alle dagen van de week als het moest, op een simpel verzoek van een bibliothecaris zou hij komen voorlezen uit eigen werk. Moniek moest hem maar laten weten waar en wanneer hij werd verwacht, en hij zou er zijn. En ondertussen zou hij ook alle mogelijkheden aanwenden die de sociale media hem boden om potentiële lezers warm te maken voor zijn debuut.

Een megabestseller zou het gegarandeerd worden, waarbij hij zich liet inspireren door een debutante als Lize Spit, van wiens debuut 'Het Smelt' er honderdduizenden exemplaren over de toonbank gingen. Mocht hij dit succes kunnen evenaren, dan zou hij aan het einde van dit academiejaar onbetaald verlof kunnen aanvragen, in afwachting van zijn definitieve pensioen. Om met zijn riant gage als auteur aan een vervolg te werken. Op Mallorca, Lesbos of – waarom niet – Curaçao... daar was hij nog niet helemaal uit.

Wat keek hij uit naar het moment dat hij voor de laatste keer het auditorium kon binnenstappen waar zijn studenten van het eerste jaar Bedrijfsmanagement verzameld zaten. 'Sayanora, suckers!' Met die woorden zou hij afscheid nemen van zijn

weerspannige studenten, waarbij hij vooral Mohamed Volstaat strak in de ogen zou aankijken.

Patrick stuurde het goede nieuws per sms door naar Christine, die zijn bericht onmiddellijk beantwoordde: 'Wawie, dat is fantastisch nieuws! Zo blij voor je! Zie je wel dat je wat geduld moest hebben, drama queen!'

Directrice Van Camp bekeek argwanend het briefje dat Tarik Belhadj haar net had overhandigd. Was het fake? Al mompelend las ze de tekst voor, alsof ze de echtheid van de woorden wou testen door ze te proeven: 'Geachte mevrouw de directrice, hierbij geef ik u de volmacht om de schoolvorderingen van mijn zoon Tarik met hem persoonlijk te bespreken. Wettelijk gezien is hij als meerderjarige zelf aansprakelijk voor de daden die hij in zijn eigen naam stelt. Met de meeste hoogachting...' Gevolgd door een onleesbare handtekening die volgens Tarik van zijn vader afkomstig was.

Enerzijds klopte de formulering niet. Het was niet aan de vader om een volmacht te geven aan de directrice. Een nog enigszins begrijpelijke fout. Nederlands was waarschijnlijk de moedertaal niet van vader Belhadj. Anderzijds was de tekst veel te formeel en de zinsstructuur te complex voor een vijftig-plusser met een Marokkaanse achtergrond. Hoe dan ook, de boodschap klopte wel: als twintigjarige was Tarik volgens de wet inderdaad zelf verantwoordelijk voor de rotzooi die hij zelf had gecreëerd.

'Je weet waarom je hier bent?', stak directrice Van Camp van wal.

'Nee, mevrouw.'

Natuurlijk wist hij dat wel, maar Tarik was niet van plan om het haar gemakkelijk te maken.

'Is er gisteren misschien iets voorgevallen tijdens de les *Kantoortechnieken*? Iets wat niet door de beugel kan?'

'Volgens mij niet, mevrouw.'

'Klopt het dat Mevrouw Denijs je huistaak niet meer in ontvangst wou nemen, omdat je een week te laat was?'

'Oh dat...'

‘Inderdaad, *dat!* Waarna je haar hardhandig tegen het bord duwde en haar bedreigde met de woorden: *als je mijn taak niet laat meetellen, zal ik je droge vijg eens lekker laten palen door mijn zeven broers...*’

‘Ik heb toch helemaal geen zeven broers, mevrouw’, antwoordde Tarik, met een spottende glimlach om zijn lippen. ‘Dat was toch maar een grapje. U bent toch ook ooit jong geweest?’

Die laatste opmerking schoot in het verkeerde keelgat bij directrice Van Camp. Ooit jong geweest?? Volgende maand zou ze zesenvertig worden en ze vond zichzelf nog erg jong. En appetijtelijk!

‘Zullen we de politie er dan maar bij halen? Eens kijken of die hetzelfde gevoel voor humor hebben als jij?’

Politie, dit onschuldige woordje deed Tarik meteen enkele centimeters onderuitzakken.

‘Ik denk dat je de boodschap wel begrepen hebt’, ging directrice Van Camp verder, die er plezier in had dat het brutaaltje voor haar begon te panikeren. ‘Wat je opleiding “Kantoormedewerker” betreft in het Heilig Hart Instituut, die eindigt hier en vandaag. Je bent niet meer leerplichtig. Omwille van je wangedrag van de voorbije maanden stuur ik je van school. Veel succes in je verdere loopbaan.’

Met die woorden nam de directrice afscheid van het zoveelste hopeloze geval dat ze de laan uitstuurde. Terwijl Tarik met opgeheven hoofd haar kantoor verliet, kon ze haar vrouwelijke leerkrachten enkel maar gelijk geven: Tarik mocht dan een lastpost zijn, hij had wel een lekker kontje!

Lichtjes verdwaasd zat Tarik op de rugleuning van de zitbank op het pleintje tegenover Berchem-Kerk. Zo snel kon het blijkbaar gaan in ‘t leven. Een uur geleden was hij nog de leukste van de klas. Degene die ervoor zorgde dat er altijd wat te beleven viel tijdens de les. Nu was hij niks meer. Een ongeschoolde, werkloze loser. Tegelijkertijd voelde hij zich opgelucht. Die school, dat was niks voor hem. Een calvarietocht die in het Algemeen Onderwijs begonnen was en hem via het Technisch Onderwijs naar een waardeloze opleiding “Kantoormedewerker” in het

Beroepsonderwijs had gevoerd. Samiya, zijn twee jaar jongere zus, die was hem ondertussen al voorbijgestoken. Ze zat al in het zesde studiejaar en niet in een beroepsopleiding. Ze schitterde als primus in de afdeling Moderne Talen – Economie. Hij was trots op haar – ook al had hij haar dat nog nooit gezegd – en tegelijkertijd schaamde hij zich voor zijn eigen brokkenparcours.

Ping! Tarik wierp een blik op zijn iPhone. Een berichtje van Kamal, zijn beste maat die enkele maanden eerder al van school was geschopt, waarna hij meteen aan de slag ging als barman in Suleyman's Dream, het gastronomisch restaurant op de Grote Steenweg. Vol verwachting opende Tarik het berichtje: 'Kom maar af! Meneer Suleyman verwacht je om elf uur stipt.'

Oef! Dat verlossende antwoord kwam sneller dan verwacht. Vol goede moed haastte Tarik zich met rasse schreden naar de Grote Steenweg.

Nerveus beet Tarik op zijn onderlip terwijl hij op een barkruk aan de tapkast van Suleyman's Dream zijn beurt afwachtte voor een persoonlijk onderhoud met Meneer Suleyman. Toen hij daarstraks tegenover directrice Van Camp zat, had hij zich heel wat dapperder gevoeld. Voor Meneer Suleyman had hij wel respect.

'Nog een minuutje geduld, Meneer Suleyman is bijna klaar', zei Kamal tegen Tarik, nadat hij een espressootje naar de zithoek van Meneer Suleyman had gebracht. Tarik herkende zijn kameraad niet meer. Waarom deed hij zo afstandelijk? Was hij vergeten wat ze samen hadden uitgespookt aan kattenkwaad? 'Meneer Suleyman vraagt of je iets wil drinken', zei Kamal, weer op hetzelfde afstandelijke toontje.

'Een colaatje, graag.' Tariks keel voelde droger aan dan een zandbank in de Sahara.

Tarik liet zijn blik ronddwalen in het restaurant dat ingericht was als een Arabisch sprookjespaleis. Enkele jaren geleden was dit nog een Franse brasserie, met sfeervolle namen zoals Lautrec en daarna Le Moulin. De Franstalige bourgeoisie van de Fruithoflaan kwam er in de namiddag graag een

pannenkoekje consumeren. 's Avonds viel vooral het zeevruchtenbanket in de smaak van het snobistische cliënteel. Maar geleidelijk aan verhuisden de oorspronkelijke bewoners van de Fruithoflaan naar een rusthuis, of naar het kerkhof, en inwoners vanuit alle windstreken namen hun intrek in de verouderde appartementsgebouwen. Vele van die nieuwe inwijkelingen waren welgestelde burgers, weliswaar van vreemde origine. Meneer Suleyman had dit gat in de markt al snel opgemerkt. Na zijn succesvolle restaurants Suleyman's Palace en Suleyman's Garden in Borgerhout en Deurne, had hij een nieuwe zaak geopend in Berchem. Het vroegere interieur, dat met kitscherige schilderijtjes, kandelaars en spiegels de sfeer wou oproepen van het quartier latin uit de tijd van Toulouse Lautrec had Suleyman buiten gekieperd. Met al even kitscherige decorelementen zoals boogvormige vensters, koperen hanglampen en sierlijke steunpilaren die eigenlijk niks ondersteunden had Meneer Suleyman een Arabisch paleis gecreëerd dat als decor kon dienen voor een sprookje van Duizend-en-één-Nacht.

Voor Meneer Suleyman was zijn nieuwste horecazaak vooral een prestigeproject. Het was niet alleen een visitekaartje, maar ook het hoofdkantoor vanwaar hij de belangen van zijn hoofdactiviteit bestuurde, namelijk de fastfoodketen King Kebab. De keten telde al veertien vestigingen in het grootstedelijk gebied Antwerpen en Meneer Suleyman was voortdurend op zoek naar nieuwe franchisenemers.

Nadat Meneer Suleyman vriendelijk afscheid had genomen van een vertegenwoordiger die graag zijn duurzame bekers en schotels in de King Kebabketen zag gebruikt worden, stak Meneer Suleyman zijn arm uit naar Tarik. Kom maar, gebaarde hij door zijn vingers te krommen. Tarik sprong van de barkruk en benaderde Meneer Suleyman met neergeslagen blik om zijn respect te tonen. Meneer Suleyman reikte hem de hand waarbij hij ervoor zorgde dat zijn hand de bovenhand hield. De handdruk van Meneer Suleyman voelde verwelkomend aan. Helemaal niet strak of streng, zoals Tarik had verwacht. In zijn afgebleekte T-shirt en zijn jeansbroek met vakkundig aangebrachte scheuren ter hoogte van zijn knieën voelde Tarik zich plots een landloper in vergelijking met de zakenman die

tegenover hem stond. Meneer Suleyman zat altijd netjes in pak en das. Aan zijn pols droeg hij een bescheiden vintage Rolex. Geen protserig juweel, zoals een Patek Philippe Aquanaut of een Breitling Galactic, waarmee drugdealers hun status graag bevestigd zagen, maar het bleef wel een Rolex.

‘Assalaamoe Alaikoem’, begroette Meneer Suleyman zijn gast. ‘Wa alaikoem assalam wa rahmatoellahi’, antwoordde Tarik en hij ging pas zitten nadat Meneer Suleyman hem daartoe de toestemming had verleend.

‘Hoe gaat het met uw vader?’, vroeg Meneer Suleyman oprecht geïnteresseerd in de toestand van de man waarmee hij nog samen in de schoolbanken had gezeten.

‘Het is een kwade tumor die zijn longen teistert, meneer.’

‘Als Allah het wil, zal hij verder leven, wij hebben ons te schikken naar Allah’s wens, nietwaar?’

‘Insjallah’, antwoordde Tarik deemoedig.

‘Wat brengt jou hier, vriend?’

Die woorden kwamen niet als een verrassing voor Tarik. In de lokale moslimgemeenschap had Meneer Suleyman de reputatie van een milde weldoener. Niemand die hem om een gunst kwam verzoeken, ging met lege handen naar huis. Meestal volgde er op een later tijdstip wel een verzoek om de gunst te valoriseren met een wederdienst.

Aarzelend stak Tarik van wal, maar eenmaal hij zijn aanvankelijke schroom had overwonnen, ontpopte hij zich tot een heuse spraakwaterval. Uit Meneer Suleymans spaarzame reacties kon hij weinig afleiden. Af en toe glimlachte Suleyman minzaam. Instemming betuigde hij enkel maar door zijn hoofd enkele graden te kantelen in een bescheiden buiging. ‘... dat beloof ik.’ Die laatste woorden waarmee Tarik zijn betoog had afgerond, bleven als een echo in de gelagzaal rondgalmen. Tarik betreurde de leegheid van die woorden, want iedereen die Meneer Suleyman om een gunst kwam verzoeken, zou hem alles beloofd hebben om zijn eindoordeel gunstig te beïnvloeden.

Meneer Suleyman keek de ambitieuze jongeman strak aan, terwijl hij een slokje espresso tot zich nam.

‘Dus jij wil een nieuwe King Kebab voor me openen in Berchem? Het toeval wil, dat ik daar enkele interessante panden op het oog heb, zowel intra als extra muros. Voorlopig gaat mijn voorkeur naar intra muros. Hoe zie jij dat?’

Tarik wou de vraag maar al te graag wijs beantwoorden, maar hij had geen flauw idee wat Meneer Suleyman bedoelde. Een kleine verbale tik, volstond voor Meneer Suleyman om Tarik zich de mindere te laten voelen.

‘Intra muros, dat is het stadsgedeelte binnen de ringweg’, verloor hij Tarik uit zijn ongemakkelijke positie.

‘Ah... op die manier’, antwoordde Tarik opgelucht. ‘Extra muros lijkt me een betere keuze. Aan de overzijde van de ring ligt een mooiere wijk. Daar wonen vooral jongere gezinnen, met een hoger inkomen, maar met minder vrije tijd. Dat zijn de ideale klanten voor mijn King Kebab.’

Tarik was blijkbaar vlug van begrip, een eigenschap die Meneer Suleyman wel kon appreciëren.

‘Je bent nog wel erg jong om een Kebab King te worden.’

Door de officiële functietitel van een franchisenemer van een King Kebabrestaurant te vermelden, wou Meneer Suleyman zijn toekomstige Kebab King nog een tikkeltje gretiger stemmen dan hij al was.

‘Heb je een diploma? Hotelschool of gelijkwaardig?’, zette Meneer Suleyman zijn intimiderend verhoor verder. Dat Tarik een twintigjarige drop-out was die de middelbare school had verlaten zonder diploma, had hij al vernomen via zijn barman. ‘Nee, meneer, want...’

‘Relevante ervaring dan?’

‘Jawel, meneer!’ Tarik rechtte zijn rug, dit was zijn moment om te scoren. ‘Vier jaar geleden begon ik als jobstudent bij Medina Burger op het Astridplein. Duizenden burgers heb ik gebakken, maar ondertussen heb ik me opgewerkt tot shiftleader. Alle functies neem ik voor mijn rekening. Kassabeheer, bestellingen plaatsen, op zaterdag ben ik verantwoordelijk voor de avondsluiting. Drie keer ben ik al Medewerker van de Maand geweest. I’m ready for the next level.’

‘Ben je zeker dat je uit het juiste hout bent gesneden om een Kebab King te worden?’

‘Absoluut, meneer!’

‘Een doorzetter die het pas leuk vindt, wanneer het lastig wordt?’

‘Helemaal!’

‘Een betrouwbare partner die het niet opgeeft na een paar maanden?’

‘Zonder twijfel!’

‘Beste vriend, je moet niet antwoorden wat je denkt dat ik wil horen!’

‘Euh...’, stamelde Tarik onbeholpen, volledig uit zijn lood geslagen.

‘Meneer Suleyman maakt een grapje, jongen. Ik wil je wel een kans geven, ondanks je jeugdige leeftijd en je gebrek aan scholing.’

‘Dank u, meneer, dank u. U zal het zich echt niet beklagen.’

‘Eén ding moet je wel weten, zoon, ik heb geen werknemers, enkel maar partners. Om je tot mijn partners te mogen rekenen, moet je zelf mee investeren.’

Die mededeling kwam hard binnen. Tarik werkte hard als jobstudent en hij verdiende zeker niet slecht, maar hij leefde ook hard. Veel spaarcenten had hij niet. Zijn ouders waarschijnlijk ook niet.

Meneer Suleyman schroefde de dop van zijn Mont Blanc vulpen. Op het bovenste blaadje van het kladblok dat voor hem lag, noteerde hij een bedrag met veel cijfers. Hij schoof het blaadje in Tariks richting. Tarik las wat zijn financieel engagement zou inhouden zonder daarbij enig non-verbaal spoor van paniek te uiten, hoopte hij. Zo’n bedrag zou hij nooit bij elkaar krijgen. Toch niet in een paar maanden.

‘Over jouw inbreng in onze handelsrelatie kan nog onderhandeld worden’, voegde Meneer Suleyman eraan toe. ‘Als je bereid bent om me af en toe een gunst te verlenen, kan ik je korting verlenen op de inkoopsom.’

Tariks hart maakte een sprongetje van vreugde – er was nog hoop – maar vooraleer hij iets kon antwoorden, legde Meneer Suleyman hem het zwijgen op met een eenvoudig handgebaar.

‘Je hoeft nu nog niks te beslissen, zoon. Denk er even over na. Praat erover met je ouders en laat me dan weten of we samen zaken gaan doen.’

‘Dat zal ik doen, Meneer Suleyman.’

Tarik begreep dat hiermee zijn onderhoud met Meneer Suleyman was afgelopen. Hij bedankte hem voor de tijd die hij had genomen om zijn smeekbede te aanhoren, waarna hij beleefd afscheid nam van zijn toekomstige zakenpartner. Want dat hij een Kebab King ging worden, dat stond vast!

Het eerste wat Tarik opmerkte bij zijn thuiskomst was de zwarte bestelwagen van oom Abdullah. Zoals gewoonlijk had zijn oom de gammele bestelwagen op het voetpad geparkeerd. Parkeerwachters mogen geen verkeersboetes uitschrijven, had oom Abdullah al vaker aangevoerd als verklaring voor zijn gebrek aan respect voor de verkeersregels. Parkeerbonnen uitschrijven, dat was het voorrecht van de politie, maar politieagenten zag je hier niet vaak.

Bij het betreden van Residentie Wolvenberg kruiste Tarik de bewoner van de bovenste verdieping, Meneer Hoffman, die een avondwandeling ging maken. Een rare snuiter, die hem altijd achterdochtig aanstaarde.

‘Goeienavond, meneer Hoffman.’

‘Goeienavond ook.’

Terwijl de lift hem naar de derde verdieping bracht, kauwde Tarik op de vraag of de aanwezigheid van oom Abdullah nu een zegen was of eerder een vloek. Net nu hij zijn ouders wou verrassen met groot nieuws. Hopelijk zou oom Abdullah hem steunen in zijn beslissing om zijn leven een nieuwe wending te geven. Als imam werd oom Abdullah alom gerespecteerd omwille van zijn wijze inzichten, die hij altijd wist te onderbouwen met gepaste verzen uit de Koran.

Dat oom Abdullah een paar keer per week net voor etenstijd kwam binnengewaaid bij het gezin van zijn jongere broer, was geen toeval. Tante Samira was een schat van een vrouw, die oom Abdullah drie prachtige dochters had gebaard, maar een keukenprinses kon je haar niet noemen. Als ze een kopje muntthee brouwde, werden de gasten in de woonkamer al opgeschrikt door een alarmerende brandlucht die vanuit de keuken kwam aangewaaid.

'Je bent te laat!', werd Tarik door zijn jongere zus Samiya begroet. 'Oom Abdullah zit al twintig minuten te knorren dat hij honger heeft.'

Samiya had een grondige hekel aan haar oom. Voor de deelnemers aan het vrijdaggebed in de moskee mocht oom Abdullah dan een gerespecteerde imam zijn, voor haar was hij in eerste instantie een vies mannetje dat haar op onbewaakte momenten zat te begluren met een geile blik in zijn ogen. Hij had nog nooit een vinger naar haar uitgestoken, maar zijn heimelijk gegaap stoorde haar mateloos.

'Kom je me even helpen in de keuken,' werd Samiya door haar moeder tot de orde geroepen, 'en zeg tegen de mannen dat ze aan tafel mogen!'

Ongeneerd smakte oom Abdullah met zijn dikke lippen, terwijl hij smulde van de gebakken lamslever met boontjes, pruimen en olijven. Perfect op smaak gebracht met tijm en rozemarijn. Af en toe wierp hij een steelse blik in de richting van zijn nichtje. Wat was ze mooi! Nadat ze bij haar thuiskomst haar hoofddoek had afgelegd, was er een waterval aan vrolijk dansende krullen tevoorschijn gekomen. Haar amandelvormige ogen waren vurig als robijnen waarin de ondergaande zon weerkaatst werd. Zijn lievelingsnichtje had een fiere rechte houding, een tikkeltje hautain zelfs, en ook al was ze altijd beheerst in haar gebaren en taal, haar ogen verraadden het vuur dat in haar schoot brandde. Dat ze niet alleen aan tafel maar ook in bed een feest moest zijn, daarover bestond geen twijfel. 'Alles oké op school, Tarik?', wendde oom Abdullah zich tot zijn neef.

'Ik heb slecht nieuws, maar ook goed nieuws', maakte Tarik dankbaar gebruik van oom Abdullahs belangstelling voor zijn schoolresultaten om zijn recente carrièrewending aan te kondigen.

'Vertel!', moedigde vader Belhadj hem aan.

'Ik ga niet meer school.'

Vader Belhadj had net een volgende hap lamslever in zijn mond gestopt, die hij niet meer doorgeslikt kreeg.

'Hoezo, je gaat niet meer naar school?', vroeg vader Belhadj nadat hij enigszins bekomen was van Tariks verrassende onthulling.